

Sygn. akt VI U 257/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2023 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Maciej Flinik

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2023 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania W. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.
z dnia 09.01.2023 roku; znak: (...)

w sprawie: W. C.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o świadczenie uzupełniające

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej się W. C. prawo do świadczenia uzupełniającego od października 2022r. do 30 czerwca 2024r.
2. stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji

Sędzia Maciej Flinik

Sygn. akt VI U 257/23

UZASADNIENIE

Ubezpieczona W. C. wniosła odwołanie od decyzji (...) Oddział w B. z dnia 9 stycznia 2023 r. , którą odmówiono jej prawa do świadczenia uzupełniającego z uwagi na niestwierdzenie przez komisję lekarską ZUS niezdolności do samodzielnej egzystencji. W uzasadnieniu opisała , w jaki sposób występujące u niej schorzenia przekładają się na niemożność normalnego funkcjonowania - nie dojedzie samodzielnie do szkoły, nie potrafi zapłacić rachunków , nie pojedzie sama do lekarza , nie przejdzie samodzielnie przez ruchliwą ulicę.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12 grudnia 2022r. stwierdzające, że ubezpieczona nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Ubezpieczona W. C. nie jest uprawniona do żadnego świadczenia finansowanego ze środków publicznych. W dniu 10 października 2022r. w/w – nałożyła do ZUS wnioski o świadczenie uzupełniające. Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił jej prawa do przedmiotowego świadczenia powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 12 grudnia 2022r., która nie stwierdziła u ubezpieczonej niezdolności do samodzielnej egzystencji.

/ okoliczności bezsporne /

Ubezpieczona pozostaje niezdolna do samodzielnej egzystencji, która to niezdolność będzie utrzymywała się przynajmniej do końca czerwca 2024r.

/ dowód : opinia biegłych - k. 20 – 21 akt sprawy /

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie opinii biegłych, którą uznał za w pełni miarodajną dla poczynienia ustaleń co do niezdolności ubezpieczonej do samodzielnej egzystencji. Opinia została sporządzona przez specjalistów psychiatrę i psychologa, w oparciu o posiadane przez biegłych wiadomości specjalne, spełnia wymogi określone w art. 285 k.p.c. Organ rentowy zgodził się z konkluzjami biegłych, kwestionując jedynie czasokres, na jaki dopuszczalnym jest przyznanie prawa do spornego świadczenia.

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie. Stosownie do treści art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji / Dz. U. 2019 poz 1622 / świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są: 1)obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub 2)posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub 3)cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Art. 2 ustawy stanowi, iż : 1. Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej "osobami uprawnionymi". W myśl ust. 2 świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 i 252), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1700 zł miesięcznie.

W świetle opinii biegłych (w składzie psychiatra i psycholog) sporządzonej w niniejszej sprawie zachodzą podstawy do stwierdzenia, iż ubezpieczona W. C. pozostaje niezdolna do samodzielnej egzystencji. Tym samym spełnia przesłankę pozwalającą na przyznanie jej prawa do świadczenia uzupełniającego to znaczy pozostaje niezdolna do samodzielnej egzystencji, która to niezdolność będzie utrzymywała się przynajmniej do czerwca 2024r.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji. Sąd nie uwzględnił życzeniowego żądania organu rentowego ograniczenia czasokresu przyznania spornego świadczenia (wbrew opinii biegłych) do 31 sierpnia 2023 r. Okoliczność, iż w innym postępowaniu (o rentę rodzinną) lekarze orzecznicy ZUS stwierdzili istnienie całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonej do wskazanej wyżej daty nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem dla przyznania świadczenia uzupełniającego przepisy regulujące tą kwestię nie wymagają jednoczesnego stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy (czy też w konsekwencji posiadania prawa do innego świadczenia) – patrz podkreślenie wyżej . Powyższe wynika z pochłaniania przez pojęcie „ niezdolności do samodzielnej egzystencji „, pojęcia „ całkowitej niezdolności do pracy „, trudno bowiem

